

[Tinning]

undre sig over, at han stadig sidder, hvor han gør.

Det, dette drejer sig om, er at udvide anvendelsen af straf før dom, at smide folk i fængsel, før man overhovedet er sikker på, at de har foretaget sig noget strafbart. Man taler vel om særligt bestyrket mistanke, men man ved udmærket, at dette betyder, at flere uskyldige mennesker sættes i fængsel, af en eneste grund ifølge hr. Torben Lund, nemlig hr. Torben Lunds egen retsfølelse – såkaldte retsfølelse, vil jeg sige. Og det er selvfølgelig ikke for os noget, der ligner et argument. Derfor bad vi om og støttede afbrydelsen af behandlingen, så den socialdemokratiske gruppe kunne få lejlighed til at studere sagen nærmere. Så enkelt var det.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Hr. Torben Lunds indlæg var naturligvis først og fremmest rettet til hr. Bernhard Baunsgaard, der bad om at få forslaget vist tilbage til fortsat udvalgsbehandling, efter at vi havde startet tredje behandling. Men jeg vil godt sige, at der ikke var tvivl hos SFs medlemmer om, at vi naturligvis skulle støtte det, og de begrundelser, vi havde for at støtte det, ligger helt i forlængelse af det, hr. Tinning har sagt.

Vi betragter dette lovforslag – ligesom hr. Bernhard Baunsgaard har givet udtryk for det – som et af de alleralvorligste, der overhovedet har været behandlet i Folketinget i denne samling, for vi ved, at når først der er sket et skred som det, der muligvis sker om et øjeblik, er det fantastisk svært at gå den anden vej igen. Det er altid nemt at bryde noget ned, det er meget sværere at bygge noget op.

Det ved hr. Torben Lund også godt er noget af det, vi sammen med Socialdemokraterne har sagt om den politik, den borgerlige regering har ført. Men det gælder også, når Socialdemokraterne følger den borgerlige regering i dens nedbrydningspolitik på det retspolitiske område, at så står vi alle sammen med et kæmpeproblem bagefter, nemlig hvordan vi får dette bygget op igen.

SF støttede, at forslaget blev vist tilbage til udvalget igen, for at give den socialdemokratiske gruppe, de socialdemokratiske gruppe-medlemmer, en mulighed for at få læst lidt

på historien – få set, at det faktisk var en vis hr. Pürschel, der i 1935 fik disse regler ind i vores retsplejelov; det kunne jo godt være, at navnet Pürschel sagde nogle socialdemokrater noget, i hvert fald dem, der ikke er helt unge mere – og måske få snakket lidt med hinanden. Det var grunden til, at vi støttede forslaget om tilbagevisning, og det har vi ikke fortrudt.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg forstår faktisk ikke, at vi skal bruge Tingets tid til endnu en gang at vende denne sag. Vi har gjort det mange gange, både under udvalgsarbejdet og her i salen, og der er jo ingen tvivl om de tilkendegivelser, der er kommet.

Jeg synes, det er noget forkert, man kommer med nu også, for hvad er det, der sker? Der sker det, at man udvider adgangen til varetægtsfængsling i ganske bestemte tilfælde. Men de, der går imod det, går faktisk ikke imod det, som de egentlig vil gå imod, nemlig at man overhovedet må varetægtsfængsle, idet ingen skal kunne berøves friheden, før dom er afsagt. Det er det, man siger. Det er en kendsgerning, at vi har haft varetægtsfængsling siden 1935, vi har i 1978 drøftet disse forhold ganske nøje, og der er ikke kommet indsigelser mod dem.

Fru Ebba Strange erklærede forleden dag, at hun var enig med mig i, at hendes standpunkt var noget mismask, fordi hun ikke tog et klart standpunkt. Dette kunne hun have gjort under den behandling af sagen, vi har haft, ved at være kommet med et forslag om, at man overhovedet vil have afskaffet varetægtsfængsling af retshåndhævelsesgrunde. Så var det i orden, men det er det ikke nu.

Og så er der det, der egentlig fik mig til at tage ordet nu, nemlig hr. Bernhsard Baunsgaards udtalelser om domstolene, om Østre og Vestre Landsret. Jeg går dog ud fra, at hr. Bernhard Baunsgaard er enig med mig i, at domstolene skal rette sig efter de love, der gives. Det er da helt klart. Og det, der nu bliver lov, er, at man, når særligt bestyrket mistanke er til stede, kan foretage varetægtsfængsling af retshåndhævelsesgrunde i sager om grov vold. Det er et andet kriterium end en strafferamme; det er en konkret strafudmåling. Det er den eneste forskel.